

Nic Langendoen heter en av utställarna som just nu visar måleri på Konsten Hus. Han är ursprungligen holländare men har bott och verkat i Västerbotten snart halva sitt liv. Vi har sett hans bilder tidigare i Luleå sedan slutet på 1980-talet.

Man anar musik i Nic Langendoens bilder. Färgackord klingar och studsar rytmiskt mot en bordunstämman i dukbottarna. Slingor av färg ger melodistämmor tillsammans med accenter som kvittrar och plingar i ett register från baston till diskant. Man skulle kunna likna hans bilder vid musikaliska flätverk som matematiskt konstruerade barockfugor. Täta och nästan ogenomträngliga som slyskogar i västerbottens inland. Langendoen bekänner också ett intresse för detta enahanda och som han har uttryckt det ”tråkiga” landskap. Jag vet inte om det är en kalkylerad risk han vill utsätta sig för när han låter det landskapets ensidiga formupprepningar överföras till dukarna. Det gäller framförallt de mindre målningarna där mängden av lika stora färgfält skapar en tröttande monoton. Det känns som att somliga bilder präglas av en rädsla för tomrummet. Ögat finner ingen vila. Ogenomträngligheten stänger ute och jag sugns inte in i bildberättelserna. Precis som i livet i övrigt, så går jag hellre går runt än att jag försöker bana mig väg igenom slyskogarna. Erfarenheten har lärt mig att det jag vinner i väg, förlorar jag i energi. Trötthet är visserligen i sig en upplevelse men inte en särskilt uppbygglig sådan och om jag vill hänföras, det vill jag när det gäller konst, så söker jag mig någorlunda utvilad och därmed bättre mottaglig, till ett utrymme med en tillåtande översikt. Langendoen erbjuder, tack och lov, även sådana platser, framförallt i de stora dukarna. Två av de åtta dukarna som ingick i hans projekt ”8-Sel” med målningar inspirerade av västerbottniska ortsnamn som slutar med ändelsen sele, och som visades på Västerbottens museum 2002, visar han även i denna utställning, ”Hommage – Vormsele” och ”Hommage – Rusksele”. I dessa bilder finns det befriande andrum och pauseringar mellan färgackorden och melodislingorna. Duken ”Hommage – Rusksele” Är en mycket vacker och imponerande målning som i format och uppbyggnad bokstavligen tar tag i och drar med sig betraktaren på en musikalisk resa i färg och form in i djupet av Västerbottens inland.

Uppfattning av bild bygger på kontraster av olika slag. Det handlar om färg och formkontraster, linje och ytkontraster, varm och kallkontraster. Ljust ställs mot mörkt, tungt mot lätt, olika kvantiteter bildar kontraster. Olika påföringssätt skapar andra skillnader. Aktiva ytor ställs mot stillsamma etcetera. Ju fler sådana kontraster en bild har ju bredare register har den vilket starkt bidrar till ett engagemang i bilden. Målningen ”Hommage – Rusksele” har allt detta som hos mig som betraktare skapar medverkan. Bilden blir ett äventyr jag inbjuds att delta i.

Jag hade gärna deltagit i fler av utställningens äventyr om jag bara hade hittat fler stigar att gå på för all sly.

Bertil Sundstedt

bissering